

Martha Wells

Rogue Protocol
Vals positief

Dagboek van een Moordbot 3

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

I

Ik heb altijd pech met bot-aangedreven transporten.

Het eerste had me als verstekeling laten meereizen in ruil voor mijn collectie mediabestanden, zonder verdere bijbedoelingen. Die bot was zo op de eigen taken geconcentreerd geweest dat de communicatie tussen ons zeer beperkt was gebleven. Ik was zo'n beetje de hele tocht alleen geweest met mijn media, precies zoals ik het het liefste heb. Het had me het idee gegeven dat alle bot-transporten zo waren.

Maar toen ontmoette ik Aso ResearchTransport. ART's officiële functieomschrijving was 'researchvaartuig voor de diepe ruimte'. Op verschillende momenten in onze relatie had ART gedreigd me te vermoorden, mijn lievelingsseries met me gekeken, mijn lichaamsconfiguratie voor me aangepast, me uitstekende tactische ondersteuning geboden en me overgehaald om te doen alsof ik een geaugmenteerde menselijke securityconsultant was. Hij had het leven van mijn cliënten gered en de troep achter mijn kont opgeruimd toen ik een paar mensen had moeten vermoorden (het waren slechte mensen). Ik miste ART heel erg.

En toen kwam dit transport.

Dit schip was ook bot-aangedreven, zonder crew, maar er waren wel passagiers aan boord; voornamelijk laag tot gemiddeld geschoolde menselijke en geaugmenteerde menselijke technici met tijdelijke arbeidscontracten die heen en weer reisden tussen transitstations. Dit was geen ideale situatie voor me, maar het was het enige transport dat de juiste kant op ging.

Net als andere bottransporten die ART niet waren, communiceerde dit in beelden en had het me aan boord gelaten in ruil voor een kopie van mijn opgeslagen media. Omdat de passagierslijst op de stream in te zien was door iedereen aan boord,

voreg ik het schip mij daar voor de duur van de reis ook op te zetten voor het geval iemand ging kijken. Het passagiersformulier bevatte een veld om je beroep te noteren, en in een moment van zwakte noteerde ik dat ik securityconsultant was.

Transport besloot dat dat betekende dat ik kon worden ingezet tijdens de overtocht en begon mij te waarschuwen als er problemen tussen de passagiers waren. Ik was zo stom om daarop te reageren. Nee, ik snap zelf ook niet waarom. Misschien omdat het de functie was waarvoor ik ooit gebouwd was, omdat het in het DNA van mijn organische delen geschreven stond. (We hebben een foutcode nodig die zegt: 'ik heb je verzoek ontvangen, maar besloten je te negeren'.)

Aanvankelijk was het vrij gemakkelijk geweest. ('Als je haar nog eens lastigvalt breek ik alle botjes in je hand en arm. Dat zal ongeveer een uur in beslag nemen.') Het was ingewikkelder geworden toen zelfs de passagiers die elkaar aardig vonden ruzie begonnen te maken. Ik was een heleboel tijd kwijt (kostbare tijd waarin ik ook entertainmentmedia had kunnen kijken) aan scheidsrechttertje spelen bij ruzies die me geen zak interesseerden.

Maar dit was de laatste cyclus van de tocht, we hadden het op de een of andere manier allemaal overleefd en ik was op weg naar de kantine om alweer een ruzie tussen idioten te beslechten.

Transport had geen drones, maar wel een beperkte reeks beveiligingscamera's, dus wist ik waar iedereen in de kombuis/kantine zou zijn voordat de deur opengleed. Ik beende door de kamer, door het gedrang van schreeuwende mensen en omgekieperde tafels en stoelen, en stapte tussen de twee vechters. De ene had iets van bestek opgepakt als wapen, maar met één voorzichtige plukbeweging zonder vingers af te rukken had ik het in mijn bezit.

Je zou denken dat als iemand die zij kenden als securityconsultant naar voren stapte en een van hen ontwapende, iedereen wel even zou nadenken over zijn prioriteiten in deze situatie, maar dan vergis je je. Ze gingen wel wat achteruit, maar bleven op elkaar schelden. De omstanders stopten met schreeuwen tegen de vechters en begonnen tegen mij te schreeuwen; iedereen vertelde me een andere versie van wat er was voorgevallen.

‘Koppen dicht!’ brulde ik. (Wanneer je je voor doet als geaugmenteerde menselijke securityconsultant in plaats van een kunstmatig geconstrueerde SecUnit, kun je je dat tenminste permitteren.)

Iedereen hield zijn kop.

Nog nadijgend zei Ayres: ‘Consultant Rin, ik dacht dat je hier niet meer wilde komen –’

De andere vechter, Elbik, stond theatraal te wijzen. ‘Consultant Rin, hij zei dat hij –’

Rin was de naam die ik op de passagierslijst had laten noteren. Op RaviHyal had ik mezelf Eden genoemd. Het leek me onwaarschijnlijk dat de beveiliging van RaviHyal die identiteit zou linken aan een particuliere shuttle vol doden, en anders dacht ik niet dat ze me zouden achtervolgen tot buiten hun eigen jurisdictie als niemand ze daarvoor betaalde, maar toch had het me het beste geleken om nu een andere naam te gebruiken.

De overige passagiers, die achter haastig gebouwde barricades van tafels en stoelen vandaan begonnen te komen, probeerden allemaal hun eigen bijdrage te leveren en dus werd er nog meer gewezen en geschreeuwd. Dit was typisch. (Als ik niet zo veel series van de entertainmentstream downloadde, zou ik denken dat de meeste mensen uitsluitend communiceren door te wijzen en te schreeuwen.)

De objectieve zesentwintig cycli van de tocht hadden aangevoeld als een subjectieve tweehonderddertig – minimaal. Ik had geprobeerd de passagiers af te leiden. Ik had al mijn visuele media gekopieerd naar de openbare stream zodat iedereen alles kon afspelen op hun eigen displays, wat in elk geval het gejam (van kinderen en volwassenen) tot een minimum beperkte. En oké, de gevechten waren dramatisch verminderd na de eerste keer dat ik iemand met één hand tegen de wand had gepind en duidelijke regels had ingesteld. (Regel nummer één: raak securityconsultant Rin niet aan.) Dan nog kon ik er meestal alleen maar machteloos bij staan als zij hun problemen en grieven tegen elkaar, tegen verschillende bedrijven die hen hadden genaaid (ik weet er alles van), en tegen het bestaan in het algemeen opsomden. Ja, dat was een marteling.

Maar vandaag zei ik: ‘Het interesseert me niet.’

Iedereen hield zijn kop weer.

Ik ging door: 'We hebben hooguit nog zes uur te gaan voordat dit transport aanlegt, en daarna mogen jullie elkaar aandoen wat jullie willen.'

Dat werkte niet. Ze voelden nog steeds de behoefte om me te vertellen wat de aanleiding voor de nieuwste ruzie was geweest. (Maar die weet ik niet meer, want ik wiste het uit mijn geheugen zodra ik die kamer uit kon komen.)

Het waren irritante en bijzonder gebrekkige mensen, maar ik had niet de wens om ze te vermoorden. Oké, misschien wel een beetje.

De taak van een SecUnit is om cliënten te beschermen tegen alles wat probeert hen te verminken of vermoorden, en om ze er voorzichtig van te weerhouden elkaar te verminken of vermoorden et cetera. De reden waaróm ze elkaar willen verminken of vermoorden et cetera is niet het probleem van de SecUnit – daar moet hun leidinggevende zich maar om bekommeren. (Of het moedwillig negeren totdat hun project afglijdt naar een gigantische clusterfuck en de SecUnit begint te bidden om een enorme, explosieve decompressie. Niet dat ik uit ervaring spreek of zo.)

Maar op dit transport was geen leidinggevende, alleen ik. Ik wist waar deze passagiers heen gingen en zij wisten waar ze heen gingen, ook al deden ze alsof al hun woede en frustratie kwam doordat Vinigo of Eva een extra zakje gesimuleerd fruit had gepakt. En dus luisterde ik naar ze en deed ik alsof ik grote onderzoeken startte naar incidenten zoals wie er een crackerverpakking in de wasbak van het toilet had laten slingeren.

Ze waren op weg naar een werkinstallatie op een of andere klo-teplaneet. Ayres vertelde me dat ze zichzelf als arbeiders hadden verkocht voor een periode van twintig jaar, met een grote uitbetaling aan het eind daarvan. Hij wist wel dat het een waardeloze deal was, maar het was altijd nog beter dan hun andere opties. Onderdak was in hun arbeidscontract inbegrepen, maar voor al het andere, zoals geconsumeerd voedsel, energieverbruik en eventuele medische zorg – ook preventieve – werd een percentage gerekend.

(Ik weet het. Ratthi vond de inzet van constructen zoals Se-

cUnits slavernij, maar ik had het bedrijf tenminste niet hoeven te betalen voor mijn reparaties, onderhoud, munitie en pantserdelen. Al had niemand mij natuurlijk gevraagd of ik wel een SecUnit wilde zijn, maar dat is een heel andere metafoor.)

(Reminder voor mezelf: zoek definitie van 'metafoor' op.)

Ik had Ayres gevraagd of die twintig jaar werden gemeten volgens de planetaire kalender, volgens de kalender van het bedrijf dat de planeet exploiteerde, of volgens de Aanbevolen Standaard van Corporatiegebied. Hij wist het niet en begreep niet waarom het uitmaakte.

Ja, en daarom probeerde ik dus aan niemand aan boord gehecht te raken.

Ik zou dit transport nooit hebben uitgekozen als ik een keus had gehad, maar het was het enige geweest dat naar het transitstation ging vanwaar ik naar mijn volgende bestemming kon doorreizen: een plek die Milu heette, buiten Corporatiegebied.

Ik had dat besluit genomen na mijn vertrek van RaviHyal. Aanvankelijk had ik gewoon zo ver mogelijk en zo snel mogelijk bij het transitstation daar weg willen komen (zie boven, vermoorde mensen). Na een tocht van zeven cycli in het eerste het beste vriendelijke vrachttransport was ik uitgestapt in een drukke transihub, en dat was goed, want menigten waren handig om in op te gaan, en het was ook slecht, want er waren overal om me heen mensen en geaugmenteerde mensen en ze keken naar me, en dat was de hel. (Na mijn kennismaking met Ayres en de anderen was mijn definitie van de hel uiteraard veranderd.)

Bovendien miste ik ART, en ik miste zelfs Tapan, Maro en Rami. Als je dan op mensen moest passen, dan was het beter als dat kleine zachte mensen waren die aardig tegen je deden en je geweldig vonden omdat je steeds opnieuw voorkwam dat ze werden vermoord. (Ze vonden me alleen maar aardig omdat ze dachten dat ik een geaugmenteerd mens was, maar je kunt niet alles hebben.)

Na RaviHyal had ik besloten te stoppen met aanklooien en weg te wezen uit Corporatiegebied, maar ik moest mijn route nog plannen. De dienstroosters en streams die ik nodig had waren nog niet

toegankelijk geweest tijdens het transport. Nu we aangelegd waren werd ik ineens overspoeld met info, dus had ik even tijd nodig om het allemaal door te nemen. Ik was pas tweeëntwintig minuten in deze hub en had nu al dringend behoefte aan wat rust. Ik dook een geautomatiseerd hostel in en spendeerde wat van het krediet op mijn nieuwe valutakaart aan een rustcapsule. De capsule was net groot genoeg om in te liggen en voor mijn rugzak, maar hij leek voldoende op een transportkist om vagelijk geruststellend te zijn. Ik had een heleboel fijne uren in transportkisten doorgebracht wanneer ik als vracht naar contracten werd verscheept. Ik vermoedde echter dat een mens behoorlijk moe moest zijn om hier tot rust te komen in plaats van te gaan gillen.

Zodra ik gesetteld was, bekeek ik de streams van het station op zoek naar recente nieuwsitems over DeltFall en GrayCris en ik vond bijna meteen een reeks artikelen. Er liepen rechtszaken, getuigen werden gehoord enzovoort. Het leek er niet op dat er veel was veranderd sinds mijn vertrek van RaviHyral, en dat was frustrerend. Ze hadden nog altijd geen idee waar die irritante SecUnit waarover niemand wilde praten uithing, dus dat was prima. Lastig te bepalen of de journalisten dachten dat iemand me verstopte of niet. Ze leken niet te willen speculeren dat ik er op eigen houtje vandoor was gegaan. En toen stuitte ik op een interview met doctor Mensah, van zes cycli geleden.

Het was onverwacht fijn om haar weer te zien. Ik zoomde wat in voor een beter beeld en besloot dat ze er moe uitzag. Het decor en een snelle scan van het interview zelf leverden geen info over haar locatie op. Ik hoopte dat ze terug was op Preservation; als ze nog op Port FreeCommerce was, hoopte ik dat ze fatsoenlijke beveiliging in de arm had genomen. Maar wetend hoe ze over SecUnits dacht (ze vond het allemaal slavernij), betwijfelde ik dat. Zelfs zonder toegang tot een MedSystem kon ik zien dat er in de huid rond haar ogen veranderingen waren opgetreden die op een haast chronisch slaaptekort wezen.

Ik voelde me een beetje schuldig, min of meer, bijna. Er was iets mis en ik hoopte dat het niet om mij draaide. Zij kon er niets aan doen dat ik was ontsnapt en ik hoopte dat ze haar niet

aansprakelijk probeerden te stellen, je weet wel, omdat ze een losgeslagen SecUnit met een achtergrond van massamoord op een nietsvermoedende populatie had losgelaten. Oké, dat was niet haar bedoeling geweest. Zij had me mee naar huis willen nemen, naar Preservation, om me dan... weet ik het, beschaving bij te brengen of me wijsheid bij te brengen of zo. Ik had niet zo'n goed beeld van de details. Het enige wat ik zeker wist was dat er op Preservation geen SecUnits nodig waren, en dat hun idee van een SecUnit als eigen baas betekende dat ik een menselijke 'voogd' zou hebben. (Elders noemden ze dat gewoon je eigenaar.)

Ik bekeek de media-inhoud nog een keer. Bij hun onderzoek naar GrayCris hadden de persbureaus nog andere incidenten boven water gehaald, die uitwezen dat hun aanval op DeltFall eerder een standaardaanpak was dan een misstap. (Je zou mijn verbaasde gezicht eens moeten zien.) Er waren al heel lang klachten over GrayCris met betrekking tot schimmige contracten en exclusieve gebruiksovereenkomsten op verschillende locaties, waaronder een om onduidelijke redenen afgeblazen terravormingsproject buiten Corporatiegebied. Het was nogal wat om zonder reden een planeet of zelfs een deel van een planeet te verneuken, en het verbaasde me dat ze dat ongestraft hadden kunnen flikken. Of nee, toch niet.

De journalist vroeg doctor Mensah naar dat laatste en zij antwoordde: 'Na wat ik van GrayCris heb gezien, zal ik de Raad van Preservation aansporen zich aan te sluiten bij de formele oproep tot een onderzoek naar Milu. Een mislukte terravormingspoging is een tragische verspilling van middelen en het natuurlijke oppervlak van een planeet, maar GrayCris heeft geweigerd verantwoording af te leggen over hun acties.'

De journalist had een infobalk onder Mensahs uitspraak gehangen met commentaar over een klein bedrijf van buiten Corporatiegebied dat onlangs een aanvraag had ingediend om het verlaten terravormingsproject van GrayCris over te nemen. Ze hadden een automatische trekstraalmatrix opgezet om te voorkomen dat de verlaten terravormingsfaciliteit in de atmosfeer uiteen zou vallen en waren bijna klaar om met hun assessments te beginnen. Op dat punt vroeg het commentaar zich dramatisch af wat het as-

sessmentteam zou aantreffen.

Ik lag in die capsule door streams en dienstroosters te bladeren en dacht wel te weten wat het assessmentteam zou aantreffen.

De reden dat ik vrij rondliep en dat doctor Mensah op het nieuws was, was dat GrayCris bereid was geweest een heleboel weerloze menselijke researchers te vermoorden voor exclusieve toegang tot niet-menselijke overblijfselen: de minerale en mogelijk biologische resten van een niet-menselijke beschaving die in de grond van onze surveylocatie waren achtergebleven. Ik wist daar nu heel wat meer over. Ik had Tapan en de anderen horen praten over hun code voor het identificeren van buitenaardse synthetica en had er een boek over gedownload en dat tussen afleveringen van mijn favoriete series door gelezen. Er bestonden talloze verdragen tussen politieke en bedrijfsentiteiten, binnen en buiten Corporatiegebied, over niet-menselijke overblijfselen. Waar het op neerkwam: je mocht ze niet aanraken zonder een heleboel speciale toestemmingen, en misschien zelfs dan nog niet eens.

Bij mijn vertrek van Port FreeCommerce was de aanname dat GrayCris onbelemmerde toegang tot die overblijfselen wilde hebben. Waarschijnlijk had GrayCris een mijnoperatie of koloniebouw of ander enorm project willen opzetten als dekmantel terwijl ze die overblijfselen borgen en bestudeerden.

Dus stel dat de terravormingsfaciliteit op Milu ook gewoon een dekmantel was om niet-menselijke overblijfselen en/of buitenaardse synthetica te delven en bergen? GrayCris had hun bergingsoperatie voltooid en vervolgens gedaan alsof ze de terravorming hadden gestaakt, die nooit echt had plaatsgevonden. De verlaten faciliteit zou uiteindelijk uiteenvallen in de atmosfeer en alle bewijzen zouden verloren gaan.

Als doctor Mensah dat kon bewijzen, dan zou het onderzoek naar GrayCris een heel stuk interessanter worden. Misschien wel zo interessant dat de pers die loslopende SecUnit totaal zou vergeten. Dan zou doctor Mensah niet meer nodig zijn op Port FreeCommerce, kon ze terug naar het veilige Preservation en hoefde ik me geen zorgen meer om haar te maken.

Bewijs vinden zou niet zo moeilijk zijn, dacht ik. Mensen den-

ken altijd dat ze hun sporen hebben uitgewist en hun data hebben verwijderd, maar daar vergissen ze zich heel vaak in. Dus... misschien moest ik dat doen. Ik kon naar Milu reizen en eventuele data die ik daar verzamelde naar doctor Mensah sturen, naar haar logeeradres op Port FreeCommerce of haar huis op Preservation.

Ik pikte de hubstream weer op en zocht naar transporten naar Milu, maar er stond niets in het openbare dienstrooster voor dit transitstation. Ik breidde mijn query uit naar andere transitstations. Het enige wat ik vond was een vervoersmededeling van veertig cycli geleden, toen het nieuws meldde dat de terravormingsfaciliteit verlaten was verklaard nadat het transitstation ter plaatse een lange periode van inactiviteit had geregistreerd. Er werd gezegd dat alle vrachtroutes naar Milu waren gestaakt, behalve de route vanaf station HaveRatton aan de rand van Corporatiegebied. Er was geen bijgewerkte informatie te vinden over transporten die vanaf HaveRatton naar Milu gingen, behalve een paar vage meldingen dat er op enig moment nog een aantal actief waren.

Ik kon mogelijk niet naar Milu komen zonder een eigen schip, en dat ging niet gebeuren. Ik heb een trainingsmodule voor hoppers en andere planetaire vliegtuigen, maar niet voor shuttles of transporten of zoiets. Ik zou een schip met een botpiloot moeten stelen en dat zou gewoon te ingewikkeld worden, zelfs voor mij.

Maar HaveRatton was een grote hub voor transporten die Corporatiegebied verlieten, en eenmaal daar kon ik uit honderden bestemmingen kiezen. Dus zelfs als het Milu-plan onmogelijk leek, dan nog zou het geen verspilde tocht zijn geweest.

Het volgende transport dat rechtstreeks naar HaveRatton ging, stond vermeld als vracht- en passagiersvlucht, en zo was ik bij Ayres en zijn stelletje contractarbeidervrienden terechtgekomen.

Na het sussen van de laatste ruzie in de kantine, in een poging een einde te maken aan mijn kortdurende carrière als relatietherapeut voor wanhopige mensen, had ik me verstopt in mijn hut. Zodra we door het wormgat waren en HaveRatton naderden, pikte ik de stream van het station op.

Ik had zo snel mogelijk de dienstroosters nodig, maar verheugde

me ook op de gelegenheid om nieuwe media te downloaden. De nieuwste serie die ik aan het kijken was, was goed begonnen maar irritant geworden. Hij ging over een pre-terravormingssurvey (op een planeet met totaal het verkeerde profiel voor terravorming, maar dat kon me niet eens schelen) die omsloeg in een overlevingsstrijd tegen vijandige fauna en gemuteerde stropers. Maar de mensen waren te hulpeloos om de strijd interessant te maken en werden allemaal vermoord. Ik voelde aan dat de serie op een deprimerend einde afstevende, en daar was ik gewoon niet voor in de stemming. Mijn grootste ergernis was dat het met de toevoeging van een heldhaftige SecUnit en wat interessante niet-menselijke overblijfselen een geweldige avonturensérie had kunnen zijn.

Het was trouwens ook uitgesloten dat een verzekeringsmaatschappij garant zou staan voor hun survey zonder iets van professionele beveiliging. Dat was gewoon onrealistisch. Heldhaftige SecUnits waren ook onrealistisch, maar zoals ik tegen ART had gezegd, je hebt het goede soort onrealistisch en het verkeerde soort onrealistisch.

Ik was gestopt met kijken toen de mutanten de bioloog van de groep meesleurden om hem op te eten. Serieus, dat was nou precies het soort situatie waarvoor ik was ontworpen.

Nadenken over het waarschijnlijke lot van Transports passagiers stond me ook tegen. Ik wilde niet naar hulpeloze mensen kijken. Ik zag liever slimme mensen die elkaar redden.

Ik doorzocht de indexen met beschikbare info, startte nieuwe downloads en vroeg de dienstroosters en transportgidsen naar manieren om naar Milu te komen.

Niets deze cyclus, niets de volgende. Zelfs wanneer ik mijn zoektermijn uitbreidde naar dertig cycli vanaf nu. Dat was mogelijkwerwijs een probleem.

Ik had tussen de passagiersruzies door veel over mijn plan nagedacht en wilde het nu echt niet afblazen. Ik wilde GrayCris pijn doen en als dat niet met explosieve projectielen kon, dan was dit de op één na beste optie. Misschien waren de dienstroosters gewoon niet bijgewerkt; mensen zijn zo verdomde onbetrouwbaar als het op dataonderhoud aankomt. Toen we vaart minderden om aan te

leggen op onze bestemming doorzocht ik de openbare bestemmingslijst van het station en vond Milu daar. Het transitstation werd gerund door een onafhankelijk bedrijf en dus stond Milu nog vermeld als actief, zelfs nadat de faciliteit was gesloten. De populatie van het station was veranderlijk maar bleef onder de honderd.

Veranderlijk was goed, want het betekende dat er weinig permanente bewoners waren; mensen kwamen en gingen doorlopend. Maar minder dan honderd was slecht. Zelfs als ik er zonder geldige reden heen kon komen zou ik ervoor moeten zorgen dat niemand me daar zag.

ART had mijn configuratie veranderd zodat scans me niet zouden herkennen als een SecUnit en ik had een stukje code voor mezelf geschreven waardoor ik me wat meer als een mens of geaugmenteerd mens gedroeg. (Voornamelijk door mijn bewegingen en ademhaling meer te laten variëren.) Ik moest andere SecUnits echter vermijden, en het was beter om mensen die SecUnits zonder pantser hadden gezien (zoals personeel van het deployeringscentrum) ook te vermijden. GrayCris huurde SecUnits in Corporatiegebied, maar mogelijk ook op het Milu-station. GrayCris had waarschijnlijk eventuele kantoren op het transitstation gesloten toen ze de faciliteit verlieten, maar de mensen die er nog waren hadden misschien hun SecUnits gezien. Het was een gecalculeerd risico, wat betekende dat ik het ging doen ook al wist ik dat het net zoiets kon zijn als mezelf in mijn kniegewricht schieten.

Ik had het hele plan kunnen opgeven. Er vertrokken transporten naar bestemmingen buiten Corporatiegebied, bestemmingen waar ik niets over wist. Maar ik was het beu om me als een mens voor te doen. Ik had een pauze nodig.

Ook in het dienstrooster voor particuliere schepen leek er niets naar Milu te gaan. Ik zag wel een aantal schepen die binnen de komende paar cycli zouden vertrekken, maar waar geen bestemming bij vermeld stond. Een ervan was een klein vrachtschip met botpiloot dat net groot genoeg was om proviand voor zo'n honderd cycli te vervoeren voor ongeveer honderd tot honderdvijftig mensen. Ik bekeek het logboek van dat schip in de kennisbank en zag dat het regelmatig vertrok en weer terugkeerde. Het zou

een particuliere leverancier kunnen zijn die het Milu-station bevoorradde en die niet in het dienstrooster vermeld stond, omdat ze wilden voorkomen dat willekeurige mensen zouden proberen daarheen te gaan totdat het debacle met de terravormingsfaciliteit was opgelost.

Het vrachtschip had eigenlijk achttien cycli geleden al moeten vertrekken, maar had uitstel aangevraagd. Zes transporten van verschillende afmetingen en vertrekpunten kwamen tegelijk met mijn transport op HaveRatton aan. Misschien wachtte het vrachtschip op een van die transporten voor een specifieke lading. Of misschien wachtte het op een reparatie.

Om meer te ontdekken, zou ik het zelf moeten gaan vragen.

Verschenen van Martha Wells

All Systems Red
Artificial Condition
Rogue Protocol
Exit Strategy